

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2018. szeptember 27. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

A költségvetési csalás büntette és más bűncselekmény miatt vádlott neve ellen indított büntetőügyben a **Szolnoki Törvényszék** 2017. november 20. napján kihirdetett **3.B.645/2016/43.** számú ítéletét

m e g v á l t o z t a t j a:

A vádlott neve vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés végrehajtási fokozatát **fogházban állapítja meg.**

vádlott neve vádlott legkorábban a szabadságvesztés büntetés **fele részének letöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.**

A NAV által bejelentett polgári jogi igény érvényesítését **egyéb törvényes útra utasítja.**

Egyebekben az elsőfokú ítéletet **helybenhagyja** azzal, hogy a költségvetési csalás büntettének jogszabályi alapja helyesen: Btk. 396. § (1) bekezdés a) pont **1. fordulat,** (4) bekezdés a) pont.

Az első fokú eljárás során felmerült, a vádlott által fizetendő bűnügyi költség összege helyesen: **403.234.- (négy százharminczár- és harminczár négy forint).**

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárás során felmerült **15.000.- (tizenötezer) forint** bűnügyi költség megfizetésére az államnak, a Szolnoki Törvényszék Gazdasági Hivatalának felhívása szerint.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság vádlott neve vádlottat költségvetési csalás büntette [Btk. 396. § (1) bekezdés a) pont (4) bekezdés a) pont] és folytatólagosan elkövetett hamis magánokirat felhasználásának vétsége [Btk. 345. §] miatt halmazati büntetésül 3 év 6 hónap szabadságvesztésre, 4 év közügyektől eltiltásra és 5 év gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a szabadságvesztés végrehajtási fokozata börtön és a szabadságvesztés büntetésből vádlott neve vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A NAV polgári jogi igényét elutasította és kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült 391.374,- forint bűnügyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen ellenérdekű fellebbezések kerültek bejelentésre. Így az ügyész vádlott neve vádlott terhére súlyosítás érdekében, hosszabb tartamú szabadságvesztés büntetés és hosszabb tartamú közügyektől eltiltás kiszabása végett fellebbezett. vádlott neve vádlott és védője

egyezően elsődlegesen felmentés, másodlagosan a büntetés enyhítése érdekében jelentettek be fellebbezést.

A fellebbviteli főügyészség az ügyész által bejelentett fellebbezést fenntartotta. Indítványozta a törvényszék által megállapított tényállás kiegészítését a vádlott betegségeivel, az elkövetés helyével, valamint a **kft. neve** Kft.-vel szemben született NAV határozat adataival. Indítványt tett a jogi indokolás, valamint a jogszabályi hivatkozások több ponton történő kiegészítésére is. Összességében az elsőfokú ítélet megváltoztatására, a kiszabott szabadságvesztés és a közügyektől eltiltás súlyosítására, egyebekben az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

vádlt neve vádlott védője a fellebbezés írásbeli indokolásában arra hivatkozott, hogy a vádlott csupán **tanú neve1** könyvelő tanácsára nyújtotta be a valótlan adóbevallásokat azzal a szándékkal, hogy azokat majd utóbb önellenőrzés keretében helyesbíti. Álláspontja szerint erre figyelemmel vádlott neve vádlott tévedésben volt a cselekmény elkövetésekor, így felmentésének van helye.

vádlt neve vádlott védője a fellebbezési nyilvános ülésen bizonyítási indítványt terjesztett elő és a vádlott fennálló betegségei vonatkozásában orvosszakértői szakvélemény beszerzését indítványozta azzal a megjegyzéssel, hogy álláspontja szerint eljárási szabályt sértett az elsőfokú bíróság ezzel kapcsolatban, hiszen bár az elsőfokú eljárásban előterjesztésre került már ez a bizonyítási indítvány, arról a törvényszék nem rendelkezett. Indítványozta továbbá vádlott neve vádlott kihallgatását arra történő hivatkozással, hogy a vádlott bármikor dönthet úgy, hogy az eljárás során vallomást tesz.

vádlt neve vádlott védője fellebbezésének indokolásában előadta, hogy bár a felmentés érdekében bejelentett fellebbezést fenntartja, a törvényszék által megállapított tényállást, amely a bűnösség megállapítását megalapozza, nem vitatja. Kifejtette, hogy **tanú neve1** tanú eltérő tartalmú vallomásokat tett a nyomozás során és az elsőfokú bírósági eljárásban és utalt arra, hogy **tanú neve1** tanú annak ellenére nem készített el érdemi adóbevallást, hogy több hónapig nála volt a **kft. neve** Kft. teljes könyvelési anyaga. Fellebbezésének indokolásában kifejtette, hogy az ügyészség súlyosításra irányuló fellebbezése olyan súlyosító körülményekre való hivatkozást tartalmaz, amelyek az ítéletben is szerepelnek, ezáltal az ügyészség a súlyosítás érdekében bejelentett fellebbezésében az elsőfokú bíróság mérlegelő tevékenységét támadja.

Álláspontja szerint a büntetés kiszabása körében figyelembe kell venni, hogy vádlott neve vádlott bár részt vett a cég tevékenységében, korábbi életvezetésénél és személyiségénél fogva támaszra szorult, így munkatársait túlzott bizalommal kezelte. Hivatkozott továbbá arra is, hogy vádlott neve vádlott a férje halála miatt nem tudta kellő körülményekkel intézni a cég ügyeit, azonban a jövőben már nem alakulhat ki olyan élethelyzet, hogy a vádlott ismételten bűncselekményt kövessen el. Álláspontja szerint erre figyelemmel a büntetési célok eléréséhez nem szükséges a végrehajtandó szabadságvesztés-büntetés kiszabása. Összességében elsődlegesen a törvényszék ítéletének megváltoztatására és vádlott neve vádlott felmentésére tett indítványt. Másodlagosan a kiszabott szabadságvesztés-büntetés enyhítését indítványozta azzal, hogy a másodfokú bíróság a kiszabott szabadságvesztés-büntetés végrehajtását függessze fel, a vádlott egészségi állapotára figyelemmel állapítsa meg, hogy a szabadságvesztés-büntetés végrehajtási fokozta fogház és a vádlott legkorábban a büntetés ½ részének letöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

vádlt neve vádlott a fellebbezési nyilvános ülésen fellebbezése indokaként arra hivatkozott, hogy bár **tanú neve1** megígérte, hogy átnézi az iratokat, ezt azonban ténylegesen nem tette meg és egy harmadik könyvelő tájékoztatta őt arról, hogy így nem lesz rendben a bevallás, azonban ő már kapkodni kezdett. Előadta továbbá azt is, hogy 2013 júliusában halt meg a férje és ez a haláleset őt

annyira megrázta, hogy csupán sodródott az eseményekkel abban az időszakban. Kifejtette, hogy arról sem bírt tudomással, hogy hova lett az a pénz, amelyet áfaként be kellett volna fizetni, ebben az időszakban is komoly anyagi problémái voltak és az elhúzódó büntetőeljárás során egészségi állapota jelentős mértékben megrendült.

A felmentés, a súlyosítás és a szabadságvesztés tartamának enyhítése érdekében bejelentett fellebbezések alaptalanok voltak, a védelmi fellebbezések a szabadságvesztés végrehajtási fokozatának eltérő megállapítására és a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjára vonatkozó részében alaposak voltak.

A másodfokú bíróság a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (továbbiakban Be.) 590. § (1) bekezdése alapján eljárva az elsőfokú ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált és azt állapította meg, hogy a törvényszék az eljárási szabályok megtartásával folytatta le eljárását.

A védő által hivatkozott eljárási szabálysértés nem valósult meg. A 2017. március 22. napján megtartott tárgyalásról felvett 17. számú tárgyalási jegyzőkönyvből megállapíthatóan (17. tárgyalási jegyzőkönyv 3. oldal 1. bekezdés) vádlott neve vádlott védője valóban tett olyan tartalmú nyilatkozatot, hogy a vádlott ún. börtöntűró képességével kapcsolatban majd a tárgyalás végén bizonyítási indítványt kíván előterjesztetni, azonban ez sem az ezen a napon megtartott tárgyalás során, sem a későbbi tárgyalási napok alkalmával nem történt meg. A védelem több esetben csatolt be orvosi iratokat vádlott neve vádlott egészségi állapotára vonatkozóan (2017. március 22., 2017. május 10.), azonban kifejezett bizonyítási indítványt sem vádlott neve vádlott, sem védője nem terjesztett elő a vádlott igazságügyi orvosszakértői vizsgálatának elrendelésére nézve. Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy figyelemmel arra, hogy az elsőfokú eljárás során becsatolásra került és az elsőfokú bíróság által a tárgyalás anyagává tett orvosi iratok alapján az ítélet vádlott neve vádlott személyi körülményeire vonatkozó része kiegészíthető, ezért az igazságügyi orvosszakértő kirendelését az ítéletábra nem tartotta szükségesnek, s így az erre vonatkozó bizonyítási indítványt elutasította.

Téves volt a védőnek az az álláspontja is, amely szerint a vádlottnak bármikor jogában áll a vallomás tétele, amennyiben úgy dönt. A Be. 39. § (1) bekezdés f) pontja szerint a terhelt jogosult arra, hogy vallomást tegyen, vagy a vallomástételt megtagadja, a Be. 185. § (1) bekezdése szerint pedig a terheltet egyebek között figyelmeztetni kell arra is, hogy bármikor dönthet úgy, hogy vallomást tesz, akkor is, ha korábban a vallomástételt megtagadta. Ezen rendelkezések azonban az elsőfokú eljárásra vonatkoznak, hiszen a Be. 594. § (1) bekezdése szerint a másodfokú bírósági eljárásban bizonyítás felvételének a részbeni megalapozatlanság, az eljárási szabálysértés kiküszöbölése érdekében és akkor van helye, ha a fellebbezésben új tényt állítottak, vagy új bizonyítékra hivatkoztak. Ebből következően a másodfokú eljárásban már nem illeti meg automatikusan a vádlottat a vallomástétel joga, az csak akkor áll fenn, amennyiben a másodfokú bíróságra vonatkozó speciális bizonyítási szabályok lehetőségessé, illetve szükségessé teszik, s ezen körülmények jelen eljárásban nem álltak fenn.

A törvényszék a tényállás felderítési feladatának is teljes körben eleget tett, és a vád tárgyát képező releváns tényekre vonatkozóan a szükséges és lehetséges körben és mélységben a bizonyítást felvetette. A széles körűen lefolytatott bizonyítási eljárás során beszerzett, egymással több ponton ellentmondásos bizonyítékokat egyenként és összességében is mérlegelési körébe vonta és indokolási kötelezettségének teljes mértékben eleget téve logikus és az iratoknak megfelelően, kimerítő magyarázatát adta annak, hogy a tényállást miért vádlott neve vádlott nyomozás során előterjesztett ténybeli beismerő vallomásra és az azt alátámasztó egyéb bizonyítékokra, így a

tanúvallomásokra és a könyvszakértői véleményre, valamint a NAV által megküldött iratokra alapította.

A Be. 167. § (4) bekezdése szerint a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli, a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése szerint állapítja meg.

Megalapozott tényállás esetén ebből következően a másodfokú eljárásban nincs törvényes lehetőség a bizonyítékok eltérő mérlegelésére, ezért a vádlott felmentését célzó fellebbezés, amely lényegét tekintve a bizonyítékok mérlegelését támadta, eredményre nem vezethetett és az ítéletábra vádlott neve vádlott kihallgatására vonatkozó bizonyítási indítványt is elutasította.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás részben megalapozatlan volt, figyelemmel a Be. 592. § (2) bekezdés a) pontjára, mivel az elsőfokú bíróság a tényállást több ponton hiányosan állapította meg. Ez a megalapozatlanság azonban kis mértékű és az az ügyiratok tartalma alapján kiküszöbölhető volt, ezért az ítéletábra a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján az ügyiratok egybehangzó adataira figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletének a vádlott személyi körülményeire vonatkozó részét és tényállását az alábbiak szerint kiegészítette:

- vádlott neve vádlott magas vérnyomásba, idült obstruktív tüdőbetegségben és asztmában szenved.
- Az ítélet 9. oldalának 2. bekezdéséből a tényállásba utalja azt, hogy a **kft. neve** Kft. székhelye **kft. székhelye** volt, így az elkövetése helye
- A NAV ... Adó- és Vámigazgatósága a 2014. augusztus 8. napján kelt és 2014. szeptember 12. napján jogerős ... számú határozatával a **kft. neve** Kft.-vel szemben 2013. év harmadik és negyedik negyedévére általános forgalmi adó adónemben összesen 122.202.000,- forint adóhiányt állapított meg, valamint 244.864.000,- forint bírságot szabott ki.
- A NAV ... Regionális Adó Főigazgatósága 2014. december 19. napján 122.202.000,- forint vonatkozásában polgári jogi igényt terjesztett elő.

A fenti kiegészítésekkel együtt a törvényszék megalapozott tényállást állapított meg, amelyet az ítéletábra a felülbírálata alapjául elfogadott.

Az elsőfokú bíróság a megalapozott tényállásból helyesen következtetett vádlott neve vádlott bűnösségére és az általa elkövetett bűncselekményeket is a törvénynek megfelelően minősítette. A törvényszék jogi indokolása azonban kiegészítésre, helyesbítésre szorult.

Az ítélet 12. oldalának 2. bekezdésében kifejtetteket akként helyesbíti a másodfokú bíróság, hogy vádlott neve vádlott tettesi magatartását nem az alapozza meg, hogy az ő elektronikus kódjával és a saját ügyfélkapuján került benyújtásra a könyvelő által kiállított adóbevallás, hanem az, hogy vádlott neve vádlott a **kft. neve** Kft. képviselője volt a vádbeli időszakban, így a bevallási kötelezettség őt terhelte.

A védő által a tévedéssel kapcsolatban kifejtettek vonatkozóan megjegyzi az ítéletábra, hogy nem eredményezte volna a büntetőjogi felelősség alóli mentesülést az sem, amennyiben bizonyítást nyert volna az, hogy vádlott neve vádlott csupán azért nyújtott be általa is tudottan valótlan tartalmú nullás adóbevallást, mert úgy gondolta, hogy azt a későbbiek során önellenőrzés keretében korrigálhatja. A valótlan tartalmú bevallás benyújtásával a bűncselekmény ugyanis ez esetben is befejezetté vált volna, hiszen a Btk. 396. § (1) bekezdése a) pontja alapján aki a költségvetésbe történő befizetési kötelezettség, vagy költségvetésből származó pénzeszközök vonatkozásában más tévedésbe ejt, tévedésben tart, vagy valótlan tartalmú nyilatkozatot tesz, vagy a valós tény

elhallgatja és ezzel egy vagy több költségvetésnek vagyoni hátrányt okoz, megvalósítja a költségvetési csalás büntettét. A Btk. 396. § (8) bekezdése alapján korlátlanul enyhíthető annak a büntetése, aki az (1)-(6) bekezdésben meghatározott költségvetési csalással okozott vagyoni hátrányt a vádemelés előtt megtéríti. Ebből következően egy utóbb benyújtott valós tartalmú adóbevallás és az azon szereplő adó megfizetése nem tekinthető sem büntethetőséget kizáró, sem büntethetőséget megszüntető oknak, hanem csupán a büntetés korlátlan enyhítését teszi lehetővé.

vádolt neve vádlott azáltal, hogy általa is tudottan hamis tartalmú bevallásokat nyújtott be áfa adónemre vonatkozóan, megvalósította a hamis magánokirat felhasználása vétségét is. Tekintettel arra, hogy vádlott neve vádlott ugyanazon jogviszonyban két alkalommal használt fel magánokiratot, ezért az elsőfokú bíróság helyesen minősítette a hamis magánokirat felhasználásának vétségét a Btk. 6. § (2) bekezdése szerint folytatólagosan elkövetettnek.

A Kúria BKv. 36. Büntető Kollégiumi véleményében foglaltak szerint a hamis magánokirat felhasználása folytatólagosan elkövetett, ha a hamis, hamisított, vagy valótlan tartalmú ugyanazon vagy több magánokiratot ugyanazon jogviszonyból származó jog, vagy kötelezettség létezésének, megváltoztatásának, vagy megszűnésének bizonyítására többször használják fel és a folytatólagosság egyéb törvényi feltételei is fennállnak.

A másodfokú bíróság a törvényszék ítéletének jogszabályi hivatkozásait kiegészítette a költségvetést károsító bűncselekmény értékhatárával kapcsolatban a Btk. 459. § (6) bekezdés d) pontjával, az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII törvény 2. § a) pontjával, 65. §-ával, 63. § (1) bekezdésével, 72. §-ával és 143. § (1) bekezdésével, valamint az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII törvény 27. § (1) bekezdésére történő hivatkozással.

Észlelte az ítélőtábla, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének meghozatala óta változás következett be az adózással kapcsolatos jogszabályokban, ebből következően vizsgálni kellett, hogy a 2018. január 1. napjától hatályos, az adózás rendjéről szóló 2017. évi CXLIV. törvény fenntartja-e a korábbi büntetőjogi védelmet. Az 1/1999. BJE határozat szerint ugyanis, ha a Btk. különös részének valamely rendelkezése úgynevezett keretdispozíció és az annak keretét kitöltő jogszabályi rendelkezésekben a bűncselekmény elkövetése után olyan változás következik, be amely a kötelezettség megszüntetésével, vagy a tilalom feloldásával az addigi büntetőjogi védelmet megszünteti, e változás - a meghatározott időre szóló jogszabályok kivételével - az elbíráláskor hatályban lévő büntetőjogi szabályozás visszaható hatályú alkalmazását alapozza meg. Ezzel összefüggésben az ítélőtábla megállapította, hogy a 2018. január 1. napjától hatályos, az adózás rendjéről szóló 2017. évi CXLIX törvény 27. §, 28. §, 49. §, 58. § és 59. §-a alapján a büntetőjogi védelem változatlanul fennáll.

A büntetés kiszabása során irányadó körülményeket vizsgálva a másodfokú bíróság azokat kiegészítette akként, hogy további enyhítő körülményként vette figyelembe vádlott neve vádlott megrendült egészségi állapotát, valamint a vádlott idős korát, figyelemmel arra, hogy a vádlott betöltötte a vonatkozásában irányadó, az 1997. évi LXXXI törvény 18. § (1) bekezdés d) pontja szerinti öregségi nyugdíjkorhatárt.

A vádlott terhére megállapított költségvetési csalás 2-től 8 évig terjedő szabadságvesztéssel, míg a hamis magánokirat felhasználásának vétsége 1 évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő, így a halmazati szabályokra is figyelemmel a büntetési tételkeret 2 évtől 9 évet el nem érő szabadságvesztésig terjed. Erre figyelemmel vádlott neve vádlott esetében a büntetés kiszabása során irányadó középérték 5 év 6 hónap.

Az ítélet tábla álláspontja szerint még a bűnösségi körülmények fenti kiegészítése mellett is helyesen jutott a törvényszék arra az álláspontra, hogy vádlott neve vádlott vonatkozásában a büntetési célok eléréséhez a törvényi minimumot meghaladó, azonban az irányadó középértéket el nem érő tartamú szabadságvesztés-büntetés kiszabása szükséges és indolt. Az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés tartamát a másodfokú bíróság olyan mértéktartó büntetésnek ítélte meg, amelynek sem lényeges súlyosítása, sem lényeges enyhítése nem volt indokolt.

Figyelemmel arra, hogy az ítélet tábla az elsőfokú ítéletnek vádlott neve vádlott személyi körülményeire vonatkozó részét kiegészítette a vádlott igazolt betegségeire vonatkozóan, a másodfokú bíróság arra az álláspontra jutott, hogy vádlott neve vádlott megrendült egészségi állapotára figyelemmel helye van a Btk. 35. § (2) bekezdése alapján a törvényben meghatározottnál eggyel enyhébb végrehajtási fokozat meghatározásának, ezért a Btk. 37. § (2) bekezdés a) pontja szerint alkalmazandó börtön helyett a szabadságvesztés végrehajtási fokozatát fogházban állapította meg.

A Btk. 38. § (3) bekezdése szerint 5 évet meg nem haladó szabadságvesztés kiszabása esetén - különös méltánylást érdemlő esetben - a bíróság az ügydöntő határozatában akként rendelkezhet, hogy az elítélt a büntetés fele részének letöltése után feltételes szabadságra bocsátható. A másodfokú bíróság vádlott neve vádlott igazoltan megrendült egészségi állapotát ilyenek tekintve akként rendelkezett, hogy a vádlott legkorábban a szabadságvesztés büntetés fele részének letöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

Helyesen jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy vádlott neve vádlott vonatkozásában szükséges a közügyek gyakorlásától eltiltás, azonban ítéletében ennek csupán jogszabályi alapját jelölte meg, az érdemi indokolást elmulasztotta. Ezzel kapcsolatban a másodfokú bíróság megállapította, hogy vádlott neve vádlott az általa elkövetett bűncselekmények jellegénél és tárgyi súlyánál fogva méltatlan arra, hogy részt vegyen a közügyek gyakorlásában, így helyes volt a közügyektől eltiltás alkalmazása és annak tartama is arányosan került megállapításra.

Ügyszintén elmulasztotta érdemi indokolását adni az elsőfokú bíróság annak, hogy miért alkalmazott a vádlottal szemben gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól eltiltást. Az irányadó tényállásból megállapíthatóan vádlott neve vádlott a bűncselekményt foglalkozásának felhasználásával szándékosan követte el, ebből következően a foglalkozástól eltiltás törvényi feltételei megvalósultak. Az elsőfokú bíróság a foglalkozástól eltiltás tartamát is a cselekmény súlyával arányban állóan állapította meg.

Helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor nem alkalmazott vádlott neve vádlottal szemben vagyoneklóbzást. Az ezzel kapcsolatos jogi indokolását azonban a másodfokú bíróság kiegészítette azzal, hogy a Kúria BKv. 69. számú véleményének I. pontja szerint a vagyoneklóbzás célja a bűnös úton elért vagyongyarapodás elvonása, míg II. pontja alapján nem lehet vagyoneklóbzást elrendelni arra a vagyonra, amelyet a sértettnek kell kiadni, vagy visszaadni, vagy amely a sértetthez már visszajutott. A Kúria 95. számú Büntető Kollégiumi véleményének III. pontja szerint nincs helye vagyoneklóbzás alkalmazásának a kétszeri elvonás tilalmára tekintettel akkor, ha a kiesett bevétel megfizetésére az annak kapcsán eljárni jogosult hatóság az elkövetőt, vagy azt a a gazdálkodó szervezetet, amelyik azzal gazdagodott, már kötelezte.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy tévesen járt el a törvényszék, amikor a NAV által előterjesztett polgári jogi igényt elutasította. A 4/2015. Büntető Jogegységi Határozat alapján a NAV a büntetőeljárás során a hatáskörébe tartozó kötelező befizetésekkel, vagy költségvetési támogatással

kapcsolatban elkövetett bűncselekménnyel okozott kár megtérítése érdekében magánfélként polgári jogi igényt nem érvényesíthet. Ezt rögzíti immár jogszabályi szinten is a 2018. július 1. napjától hatályos Be. 56. § (4) bekezdése is, amely alapján a költségvetést károsító bűncselekmények, valamint az állam sérelmére elkövetett más bűncselekmények esetén polgári jogi igényként nem érvényesíthető az az igény, amelynek érvényesítésére a polgári peres eljáráson kívül egyéb eljárás - különösen közigazgatási, hatósági, adó-, valamint vámigazgatási eljárás áll rendelkezésre.

Bár az elsőfokú bíróság azt helyesen észlelte, hogy a NAV nem jogosult a fentiek szerint a polgári jogi igény előterjesztésére, az ezzel kapcsolatos rendelkezése téves volt, hiszen az ítélet meghozatalának idején hatályos, a Büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény 335. § (1) bekezdése alapján, ha a polgári jogi igény büntetőeljárásban való érdemi elbírálását valamely körülmény kizárja, a bíróság a polgári jogi igény érvényesítését egyéb törvényes útra utasítja. Hasonló rendelkezést tartalmaz a Be. 560. § (1) bekezdés c) pontja, amely szerint a bíróság a polgári jogi igény érvényesítését egyéb törvényes útra utasítja, ha a polgári jogi igény érvényesítését a törvény kizárja. Minderre figyelemmel az ítéletábra a NAV által előterjesztett polgári jogi igény érvényesítését egyéb törvényes útra utasította.

Az elsőfokú bíróság törvényesen járt el, amikor vádlott neve vádlottat kötelezte az elsőfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére, azonban annak összegét pontatlanul határozta meg, ezért a másodfokú bíróság azt helyesbítette.

A kifejtettekből következik, hogy az ítéletábra a felmentés, a súlyosítás és a szabadságvesztés tartamának enyhítése érdekében bejelentett fellebbezéseket alaptalannak, a védelmi fellebbezéseket a szabadságvesztés végrehajtási fokozatának eltérő megállapítására és a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjára vonatkozó részében alaposnak ítélte és a törvényszék ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, egyebekben azt a Be. 605. § (1) bekezdése szerint helybenhagyta azzal, hogy a költségvetést károsító bűncselekmény jogszabályi alapját helyesbítette.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú eljárás során felmerült vádlott neve vádlott által fizetendő bűnügyi költség számítása során számolási hibát vétett a törvényszék, ezért a vádlott által fizetendő bűnügyi költség összegét helyesbítette.

A másodfokú eljárás során vádlott neve vádlott kirendelt védőjének felkészülése díjával összefüggésben felmerült bűnügyi költség viselésére az ítéletábra a Be. 613. § (1) bekezdésére figyelemmel a Be. 574. § (1) bekezdése alapján kötelezte vádlott neve vádlottat.

Az ítélet elleni fellebbezési jog kizárása a Be. 615. § -án alapult.

Szeged, 2018. szeptember 27. napján

Dr. Mezőlaki Erik
a tanács elnöke

. Nagy Erzsébet
előadó bíró

. Halász Edina
bíró

A Szegedi Ítéletábra Bf.II.111/2018/6. számú ítélete és a Szolnoki Törvényszék 3.B.645/2016/43.

számú ítélete a jelen ítéletben foglalt változtatásokkal a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2018. szeptember 27. napján

Dr. Mezőlaki Erik
a tanács elnöke